

פרשת וישב – ראשון

לז' ^(א) וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ א וַיְתִיב יַעֲקֹב, בְּאֶרֶע תּוֹתְבוֹת אֲבוּהִי מִגּוּרֵי אָבִיו בְּאֶרֶץ כְּנָעַן; בְּאֶרְעָא, דְּכְנַעַן.

רש"י ^(א) וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב וּגו'. אחר שכתב לך ישובי עשו ותולדותיו בדרך קצרה שלא היו ספונים וחשובים לפרש היאך נתישבו וסדר מלחמותיהם איך הורישו את החורי פרש לך ישובי יעקב ותולדותיו בדרך ארוכה כל גלגולי סבתם לפי שהם חשובים לפני המקום להאריך בהם. וכן אתה מוצא בעשרה דורות שמאדם ועד נח פלוני הוליד פלוני וכשבא לנח האריך בו. וכן בעשרה דורות שמנח ועד אברהם קצר בהם ומשהגיע אצל אברהם האריך בו. משל למרגלית שנפלה בין החול אדם ממשמש בחול וכברו בכברה עד שמוצא את המרגלית ומשמצאה הוא משליך את הצורות מידו ונוטל המרגלית. (דבר אחר וישב יעקב הפשטני הזה נכנסו גמליו טעונים פשתן הפחמי תמה אנה יכנס כל הפשתן הזה היה פקח אחד משיב לו נצוץ אחד יוצא ממפוח שלף ששורף את כלו כך יעקב ראה כל האלופים הכתובים למעלה תמה ואמר מי יכול לכבוש את כלן מה כתיב למטה אלה תולדות יעקב יוסף וכתוב והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש נצוץ יוצא מיוסף שמכלה ושורף את כלם. ברש"י ישן):

^(ב) אֵלֶּה | תּוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף בֶּן־שִׁבְע־עֶשְׂרֵה שָׁנָה הָיָה רָעָה אֶת־אָחִיו בְּצֹאן וְהוּא נָעַר אֶת־בְּנֵי בְלָחָה וְאֶת־בְּנֵי זִלְפָּה נְשֵׁי אָבִיו וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת־דִּבְתָּם רָעָה אֶל־אֲבִיהֶם;

רש"י ^(א) אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת יַעֲקֹב. ואלה של תולדות יעקב אלה ישוביהם וגלגוליהם עד שבאו לכלל ישוב. סבה ראשונה יוסף בן שבע עשרה וגו' על ידי זה נתגלגלו וירדו למצרים זהו אחר ישוב פשוטו של מקרא להיות דבר דבור על אופניו. ומדרש אגדה דורש תלה הכתוב תולדות יעקב ביוסף מפני כמה דברים אחת שכל עצמו של יעקב לא עבד אצל לכן אלא ברחל. ושהיה זיו אקונין של יוסף דומה לו. וכל מה שארע לייעקב ארע ליוסף. זה נשטם וזה נשטם זה אחיו מבקש להרגו וזה אחיו מבקשים להרגו וכן הרבה בבראשית רבה. ועוד נדרש בו וישב בקש יעקב לישוב בשלוה קפץ עליו רוגזו של יוסף צדיקים מבקשים לישוב בשלוה אומר הקדוש ברוך הוא לא דיין לצדיקים מה שמתקן להם לעולם הבא אלא שמבקשים לישוב בשלוה בעולם הזה: והוא נער. שהיה עושה מעשה נערות מתקן בשערו ממשמש בעיניו כדי שיהיה נראה יפה: את בני בלחה. כלומר רגיל אצל בני בלחה לפי שהיו אחיו מבזין אותן והוא מקרבן: את דבתם רעה. כל רעה שהיה רואה באחיו בני לאה היה מגיד לאביו שהיו אוכלין אבר מן החי ומזלזלין בבני השפחות לקרותן עבדים. וחשודים על העריות ובשלשטן לקח. על אבר מן החי, וישחטו שעיר עזים במכירתו ולא אכלוהו חי (כדי שילקה בשחיטה) ועל דבה שספר עליהם שקורין לאחיהם עבדים לעבד נמכר יוסף. ועל העריות שספר עליהם ותשא אשת אדוניו וגו': דבתם. כל לשון דבה פרלרי"ן בלע"ז. כל מה שהיה יכול לדבר בהם רעה היה מספר: דבה. לשון דובב שפתי ישנים:

^(ג) וַיִּשְׂרָאֵל אָהָב אֶת־יוֹסֵף מִכָּל־בָּנָיו כִּי־בֶן־זִקְנִים הוּא לוֹ וַעֲשֵׂה לוֹ כְּתֹנֶת פָּסִים;

רש"י ^(א) בֶּן זִקְנִים. שנוולד לו לעת זקנתו ואונקלוס תרגם בר חפים הוא ליה כל מה שלמד משם ועבר מסר לו. דבר אחר שהיה זיו אקונין שלו דומה לו: פסים. לשון כלי מלת כמו כרפס ותכלת וכמו כתונת פסים דתמר ואמנון. ומדרש אגדה על שם צרותיו שנמכר לפוטיפר ולסוחרים ולישמעאלים ולמדינים:

^(ד) וַיֵּרְאוּ אָחִיו כִּי־אִתּוֹ אָהָב אֲבִיהֶם מִכָּל־אָחִיו וַיִּשְׁנֹאוּ אֹתוֹ וְלֹא יָכְלוּ דַּבְּרוֹ לְשָׁלָם;

רש"י ^(א) וְלֹא יָכְלוּ דַּבְּרוֹ לְשָׁלָם. מתוך גנותם למדנו שבחם שלא בלב: דברו. לדבר עמו:

^(ה) וַיַּחֲלֶם יוֹסֵף חֲלֹם וַיַּגִּד לְאָחִיו וַיּוֹסֶפוּ עוֹד שְׁנָא אֹתוֹ;

ו ^(א) וַיַּחֲלֶם יוֹסֵף חֲלֹם וַיַּגִּד לְאָחִיו וַיּוֹסֶפוּ עוֹד שְׁנָא אֹתוֹ. ויחלם יוסף חלום ויגיד לאחיו ויוספו עוד שנא אותו:

^(ו) וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם שְׁמַעוּ־נָא הַחֲלֹם הַזֶּה אֲשֶׁר חֲלַמְתִּי:

ו ^(א) וַיֹּאמֶר, לְהוֹן: שְׁמַעוּ כְּעוֹ, חֲלֵמָא הָדִין דְּחֲלַמְתִּי.

^(ז) וַהֲנֵה אֲנִיחֶנּוּ מֵאֲלֵמִים אֲלֵמִים בְּתוֹךְ הַשָּׂדֶה וַהֲנֵה קָמָה אֲלֵמְתִי וְגַם־נִצָּבָה וַהֲנֵה תִסְבִּינָה אֲלֵמְתֵיכֶם וַתִּשְׁתַּחֲוֶינָה לְאֲלֵמְתִּי:

ז ^(א) וַהֲנֵה אֲנִיחֶנּוּ מֵאֲלֵמִים אֲלֵמִים בְּתוֹךְ הַשָּׂדֶה וַהֲנֵה קָמָה אֲלֵמְתִי וְגַם־נִצָּבָה וַהֲנֵה תִסְבִּינָה אֲלֵמְתֵיכֶם וַתִּשְׁתַּחֲוֶינָה לְאֲלֵמְתִּי. והא אנחנו מאסרין אסרן, בגו חקלא, והא קמת אסרתי, ואף אודקיפת; והא מסתחרן אסרתכון, וסגדן לאסרתי.

רש"י ^(א) מֵאֲלֵמִים אֲלֵמִים. כתרגמו מאסרין אסרן עמרין וכן נושא אלומותיו וכמוהו בלשון משנה והאלומות נוטל ומכריז: קמה אלמתי. נזקפה: וגם נצבה. לעמוד על עמדה בזקיפה:

^(ח) וַיֹּאמְרוּ לוֹ אָחִיו הַמֶּלֶךְ הַמֶּלֶךְ עָלֵינוּ אִם־מָשׁוּל תִּמָּשָׁל בָּנוּ וַיּוֹסֶפוּ עוֹד שְׁנָא אֹתוֹ עַל־חֲלַמְתּוֹ וְעַל־דְּבָרָיו;

ח ^(א) וַיֹּאמְרוּ לוֹ אָחִיו הַמֶּלֶךְ הַמֶּלֶךְ עָלֵינוּ אִם־מָשׁוּל תִּמָּשָׁל בָּנוּ וַיּוֹסֶפוּ עוֹד שְׁנָא אֹתוֹ עַל־חֲלַמְתּוֹ וְעַל־דְּבָרָיו. ויאמרו ליה, אחוהי, המלכו את מדמי לממלך עלנא, או שלטן את סביר למשלט בנא; ואוסיפו עוד סנו יתיה, על חלמוהי ועל פתגמוהי.

^(ט) וַיַּחֲלֶם עוֹד חֲלֹם אַחֵר וַיִּסְפֹּר אֹתוֹ לְאָחִיו וַיֹּאמֶר הִנֵּה חֲלַמְתִּי חֲלֹם עוֹד וַהֲנֵה הַשֶּׁמֶשׁ וְהַיָּרֵחַ וְאֶחָד עָשׂוֹר כּוֹכָבִים מִשְׁתַּחֲוִים לִי:

ט ^(א) וַיַּחֲלֶם עוֹד חֲלֹם אַחֵר וַיִּסְפֹּר אֹתוֹ לְאָחִיו וַיֹּאמֶר, חֲלֵמָא הָדִין דְּחֲלַמְתִּי עוֹד, וְהָא שְׁמָשׁ וְסִיְהָרָא וְחַד עֶסֶר כּוֹכְבָּא, סַגְדִין לִי.

^(י) וַיִּסְפֹּר אֶל־אָבִיו וְאֶל־אָחִיו וַיַּגְעֲרֻבוּ אֲבִיו וַיֹּאמֶר לוֹ מַה הַחֲלֹם הַזֶּה אֲשֶׁר חֲלַמְתָּ הֲבּוּא נִבּוּא אֲנִי וְאִמִּי וְאָחִיךָ לְהִשְׁתַּחֲוֹת לָךְ אֶרְצָה;

י ^(א) וַיִּסְפֹּר אֶל־אָבִיו וְאֶל־אָחִיו. לאחר שספר אותו לאחיו חזר וספרו לאביו בפניהם: ויגער בו. לפי שהיה מטיל שנאה עליו: הבוא נבוא. והלא אמך כבר מתה והוא לא היה יודע שהדברים מגיעין לבלחה שגדלתו כאמו. ורבותנו למדו מכאן שאין חלום בלא דברים בטלים ויעקב נתכונן להוציא הדבר מלב בניו שלא יקנאוהו לכך אמר לו הבוא נבוא וגו' כשם שאי אפשר באמך כך השאר הוא בטל:

^(יא) וַיִּקְנֹאוּ־בוּ אָחִיו וְאָבִיו שָׁמַר אֶת־הַדָּבָר:

יא ^(א) וַיִּקְנֹאוּ־בוּ אָחִיו וְאָבִיו שָׁמַר אֶת־הַדָּבָר. ויאמרו ביה, אחוהי; ואביוהי, נטר ית פתגמא.

רש"י ^(א) שָׁמַר אֶת הַדָּבָר. היה ממתין ומצפה מתי יבוא וכן שומר אמונים וכן לא תשמור על חטאתי לא תמתין: